

SCUFIȚA ROȘIE

A fost odată o fetiță zglobie și drăgălașă, pe care o iubea oricine de cum o vedea. Dar mai dragă decât oricui îi era ea bunicii, care nu știa ce daruri să-i mai facă. Odată, bunica îi dăruie o scufiță de catifea roșie; și pentru că-i ședea tare bine fetei, și nici nu mai voia să poarte altceva pe cap, o numiră de atunci Scufița Roșie.

Într-o zi, maică-sa îi zise:

– Scufiță Roșie, ia bagă-n coșuleț bucata asta de cozonac și sticla asta cu vin și du-le bunicii, că e bolnavă și slăbită și bunătățile astea or să-i ajute să-și mai vină în puteri. Da' vezi de pleacă mai înainte de-a se lăsa zăpușeala și caută de mergi frumos, și să nu te abați din drum; altfel, cine știe, de alergi, ai putea să cazi și să spargi sticla, și atunci bunicuța cu ce o să se mai aleagă? Iar când o fi să intri în casă, nu uita să-i dai bunicii „bună dimineața“ și vezi să nu înceapă a-ți umbla ochii prin toate ungherele!...

– Așa am să fac! îi făgăduie Scufița Roșie și-i dădu mâna la plecare.

Bunica locuia în pădure, cam la vreo jumătate de ceas depărtare de sat. Și de cum intră Scufița Roșie în rariștea codrului, numai ce-i ieși lupul înainte. Dar Scufița Roșie nu știa ce lighioană rea e lupul și nu se temu defel când îl văzu.

– Bună ziua, Scufiță Roșie! îi zise el.

– Mulțumesc frumos, lupule.



– Încotro așa de dimineață, Scufiță Roșie?

– Ia, până la bunicuța!

– Și ce duci acolo, sub șorț?

– Cozonac și vin. Mama a făcut ieri cozonac și-i duc nițeluș și bunicii, care-i bolnavă și slăbită, să mănânce și ea, ca să-și mai vină în puteri.

– Da' unde șade bunică-ta, Scufiță Roșie?

– Colo, în pădure, la vreun sfert de ceas și mai bine de aici. Cum ajungi sub cei trei stejari, ai și dat de casa ei, iar ceva mai la vale e alunișul, pe care doar îl știi! Îi răspunse Scufița Roșie.

Lupul își zise în sinea lui: „Fragedă-i fetița asta! Ce mai îm-bucătură pe cinste ar fi, zău așa! Cu mult mai gustoasă decât baba! Da' e vorba că trebuie să fiu șiret și să ticluiesc în așa fel lucrurile, ca să pun mâna pe amândouă“...

Mai merse lupul o bucată de drum alături de Scufița Roșie și apoi începu să-i spună cu glas mios:

– Scufița Roșie, ia te uită ce flori frumoase strălucesc în jurul tău! Și tu nici nu le iei în seamă măcar... Și mie mi se pare că n-auzi nici ce dulce cântă păsărele!... Atât de serioasă pășești pe drum, de parcă te-ai duce la școală. Și e atât de plăcut să hoinărești și să zburzi prin pădure; e atâta veselie!...

Scufița Roșie ridică privirea și când văzu cum jucau razele soarelui printre crengile copacilor, când privi mai cu luare-aminte la florile frumoase care creșteau pretutindeni, își spuse în sine ea: „Mare bucurie i-aș face bunicii dacă i-aș duce și-un buchet de flori proaspete! E atât de dimineată, că nu mi-e teamă c-am să întârzii!“ Se abătu deci din drum și o luă prin pădure, ca să culeagă flori. Rupea de ici una, de dincolo alta, dar îndată i se părea că puțin mai încolo îi zâmbește o floare și mai ochioasă; alerga într-acolo și, tot culegând margarete și clopoței, se pierdea tot mai mult în adâncul codrului. În ăst timp însă, lupul porni de-a dreptul spre casa bunicii și bătu la ușă.

– Cine-i acolo?

– Eu sunt, Scufița Roșie, și-ți aduc cozonac și-o sticlă cu vin. Dar deschide ușa, bunicuță!

– Apasă pe clanță și intră! răspunse bunica. Că eu mă simt slăbită și nu mă pot da jos din pat.

Lupul apăsă pe clanță, deschise ușa, se repezi glonț spre patul bunicii și, fără să scoată o vorbă, o înghiți. Se îmbracă apoi cu hainele ei, își puse pe cap scufia, se culcă în pat și trase perdelele.

În vremea asta, Scufița Roșie culesese atâtea flori, că abia le mai putea duce. Cum alerga ea de colo până colo, deodată își aminti de bunica și porni degrabă spre căscioara din pădure. Și nu mică îi fu mirarea când văzu ușa dată de perete.

De îndată ce intră în odaie, o cuprinse neliniștea; totul i se părea atât de ciudat, încât își spuse: „Vai, Doamne, ce-o fi azi cu mine, de mi-e așa de frică?... Că doar altă dată mă simțeam atât de bine la bunicuță!“

Și, fără să mai aștepte, strigă:

– Bună dimineața!

Dar nu primi nici un răspuns.

Scufița Roșie se apropie atunci de pat și dădu perdelele la o parte. Bunicuța stătea întinsă în pat, cu scufia trasă peste ochi și avea o înfățișare atât de ciudată, încât fetița întrebă:

– Vai, bunicuță, da' de ce ai urechi atât de mari?

– Ca să te pot auzi mai bine.

– Vai, bunicuțo, da' de ce ai ochi atât de mari?

– Ca să te pot vedea mai bine.

– Vai, bunicuțo, da' de ce ai mâini atât de mari?

– Ca să te pot apuca mai bine.

– Da', bunicuțo, de ce ai o coșcogeamite gură?

– Ca să te pot înghiți mai bine.

N-apucă să sfârșească ultimul cuvânt, că și sări jos din pat și-o înghiți pe biata Scufița Roșie.

După ce-și potoli foamea, lupul se culcă din nou în pat și, prinzându-l somnul, adormi și începu să sforăie de se cutremurau pereții. Și se întâmplă ca tocmai atunci să treacă prin fața casei un vânător. Auzi el horăiturile și-și spuse: „Bre, da' tare mai sforăie bătrâna! Nu cumva i-o fi rău?“ Intră în casă și, când se apropie de pat, îl văzu pe lup tolănit acolo.

– Ei drăcie, nu-mi închipuiam c-o să te gălesc aici, ticălos bătrân! izbucni vânătorul. De când te caut!

Își potrivi pușca și voi să tragă, dar în clipa aceea îi trecu prin minte: „Dar dacă lupul a înghițit-o pe bătrână? Poate c-aș mai putea s-o scap!“ Așa că nu mai trase, ci, luând o foarfecă, începu să taie burta lupului adormit. Abia apucase să facă vreo două-trei tăieturi, că se și văzu strălucind scufița cea roșie a fetiței, și când mai făcu o tăietură, fetița sări afară și strigă:

– Vai, ce spaimă am tras! Ce întuneric era în burta lupului!

După aceea au scos-o afară și pe bunică. Era încă în viață, dar abia mai răsufla. Scufița Roșie adună în grabă niște pietroaie și tustrei umplură cu ele burta lupului.

Când se trezi, lupul voi s-o ia la sănătoasa, dar pietroaiele atârnavu atât de greu, că dihania se prăbuși la pământ și dădu ortu' popii.

Cei trei nu-și mai încăpeau în piele de bucurie. Bunicuța mănca cozonacul și bău vinul pe care-l adusese fetița, și pe dată se înzdrăveni. Iar Scufița Roșie gândi în sinea ei, parcă muștrându-se: „De-acu' înainte n-o să mă mai abat niciodată din drum când oi merge singură prin pădure, ci o să ascult de povețele mamei!“